

Sygn. akt IV Ka 792/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r.

sprawy **H. M.**

syna J. i S. z domu R. (...) r. w D. z art. 160§ 1kk i art. 157 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 284 § 2 i § 4 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 20 sierpnia 2015 r. sygnatura akt III K 886/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 792/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2015 r. (sygn. Akt III K 886/14) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu po rozpoznaniu sprawy H. M. oskarżonego o to, że w okresie od początku sierpnia 2009 roku do 2 września 2009 roku w W., opiekując się matką S. M., której środkami pieniężnymi dysponował jako pełnomocnik, poprzez zaniechanie przeznaczania części tychże środków pieniężnych na zakup lekarstw i odpowiednich środków higieny oraz zapewnienie pomocy w załatwianiu potrzeb higienicznych S. M., nieumyślnie spowodował u niej obrażenie ciała w postaci odleżyny na plecach, naruszające czynności narządów jej ciała na okres trwający powyżej dni siedmiu, to jest występku z art. 157 § 1 i 3 k.k. i za to, na podstawie art. 157 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

H. M. uznał za winnego tego, że w okresie od 3 marca 2009 r. do 2 października 2009 r., w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadając pełnomocnictwo S. M. do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na jej rachunku bankowym, wypłacając systematycznie część gromadzonych

na nim środków, przywłaszczył sobie powierzone mu przez S. M. pieniądze w kwocie 7200 złotych, to jest za winnego popełnienia występku z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego H. M. w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego H. M. warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 2 (dwóch).

Na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umorzył postępowanie karne wobec H. M. o czyn opisany w punkcie III części wstępnej wyroku, przyjmując, że wartość wskazanego tamże telefonu wyniosła 200 złotych, zaś czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.

Powództwo cywilne wniesione przez prokuratora na rzecz S. M. przeciwko H. M. pozostawił bez rozpoznania.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżony i jego obrońca.

Oskarżony zaskarżył wyrok w całości zarzucając, że: „... wyrok jak i uzasadnienie jest niezgodne z prawdą ponieważ sąd w dalszym ciągu celowo nie dążył do wyjaśnienia całej prawdy...”, „ sprawa (...) była prowadzona daleko nieuczciwie, czego dowodem jest nie zastosowanie się do zaleceń wyroku z dnia 29.09.2014 r. sygn.akt IV Ka 298/14 wydanego przez Sąd Okręgowy w Świdnicy i tendencyjności celowej...” i wniósł o wnikliwe rozpatrzenie apelacji.

W toku rozprawy odwoławczej wniósł o uniewinnienie od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części tj. pkt I – IV na korzyść oskarżonego zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a/ art. 2§2 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5§2 kpk w zw. z art. 410 kpk przez:

- rozstrzygnięcie o winie oskarżonego H. M. co do przypisanych mu czynów jedynie na podstawie domniemań i przypuszczeń poczynionych w oparciu o dowolną, subiektywną oraz selektywną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności przez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej S. M. oraz świadków B. C., S. C., R. O., I. K., oraz M. K. przy jednoczesnym niemalże zupełnym pominięciu spójnych i logicznych zeznań świadków A. P., W. S., J. P., E. B., K. M., W. M., J. S. oraz Z. E., a nade wszystko przez odmowę przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego H. M., który konsekwentnie w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożył obszerne wyjaśnienia oraz rozmaite oświadczenia w których wskazywał na całe „tło” rodzinne przedmiotowej sprawy, nadto Sąd rozstrzygnął wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości i rozbieżności na niekorzyść oskarżonego bez należytego uzasadnienia tak zajętego stanowiska,

- przypisanie winy i sprawstwa oskarżonego opisanego w pkt II części dyspozytywnej wyroku tj. czynu z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk mimo braku jakichkolwiek dowodów i w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia na przypuszczeniach i domniemaniach,

b/ art. 2§2 kpk i art. 92 kpk w zw.z art. 366§1 kpk w zw. z art. 410 kpk przez czynienie ustaleń faktycznych wykraczających poza granice niezbędne do ustalenia okoliczności związanych z przypisaniem oskarżonemu zarzucanych mu czynów, w szczególności w zakresie roszczeń i obowiązków wynikających z zawartej umowy darowizny, które są irrelevantne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej, a w konsekwencji przyjęcie w oparciu o te ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść polegający na:

- przyjęciu, że oskarżony w sposób nierzetelny i niewłaściwy sprawował opiekę nad pokrzywdzoną S. M., mimo iż faktycznie oskarżony z należytą starannością opiekował się pokrzywdzoną zapewniając jej możliwość zaspokojenia wszystkich potrzeb bytowych i życiowych,

- ustaleniu, że oskarżony w okresie od początku sierpnia 2009 r. do 2 września 2009 r. w W. opiekując się matką S. M., której środkami dysponował jako pełnomocnik, poprzez zaniechanie przeznaczania części tychże środków pieniężnych na zakup lekarstw i odpowiednich środków higieny oraz zapewnienie pomocy w załatwianiu potrzeb higienicznych S. M., nieumyślnie spowodował u niej obrażenie ciała w postaci odleżyn na plecach, naruszające czynności narządów jej ciała na okres poniżej dni siedmiu, tj. o występku z art. 157§1 i 3 kk, mimo, iż faktycznie oskarżony nie dopuścił się wobec oskarżonej żadnych zaniechań, czego dowodzi zebrany i ujawniony w sprawie materiał dowodowy, a nadto okoliczność, że oskarżony w celu zapewnienia pokrzywdzonej „pełnej” opieki wynajął opiekunkę i niezależnie od tego jednocześnie osobiście sprawował rzetelną opiekę nad matką,

- przyjęciu, że oskarżony w okresie od marca 2009 r. do 20.10.2009 r. przywłaszczył sobie pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 7200,00 zł należące do pokrzywdzonej, czym zdaniem Sądu wyczerpał znamiona występkę z art. 284§2 kk w zw. z art. 12 kk, mimo iż faktycznie całość środków pochodzących ze świadczeń emerytalnych wypłacanych pokrzywdzonej zostało przeznaczonych przez oskarżonego na zaspokojenie jej bieżących potrzeb bytowych (w tym mieszkaniowych), a także nie uregulowanie obciążających ją licznych zaległości finansowych. Niezależnie od powyższego brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na przywłaszczenie przez oskarżonego środków finansowych należących do pokrzywdzonej,

- ustaleniu, że wyłącznie na oskarżonym ciążył obowiązek opieki nad matką – pokrzywdzoną, mimo iż faktycznie również świadek I. M. jako córka pokrzywdzonej, wedle art. 128 i nast. k.r.o. również była zobligowana do sprawowania opieki nad matką.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego H. M. od popełnienia przypisanych mu czynów, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

- zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego H. M. kosztów nieopłaconej pomocy świadczonej z urzędu w tym kosztów związanych z wniesionym powództwem adhezyjnym za cztery instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k.3-7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 1031-1035 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Sąd rejonowy uwzględnił w toku postępowania wytyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy uchylającego poprzedni wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w tejże sprawie.

Zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego w tej mierze są gołosłowne i nie znajdują podstaw w świetle treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Wywodu i argumenty sądu I instancji zawarte w tymże uzasadnieniu zasługują w ocenie sądu odwoławczego na pełną aprobatę – za niecelowe uznać należy ich powielanie w treści przedmiotowego uzasadnienia.

Zarzuty obu apelacji sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sądu rejonowego nie zawierając argumentów mogących skutecznie podważyć prawidłowość toku rozumowania tegoż sądu przedstawionego we wspomnianym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Opisy i kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów nie budzą zastrzeżeń.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest w ocenie sądu odwoławczego podstaw do uznania kar wymierzonych oskarżonemu za poszczególne czyny jak i kary łącznej pozbawienia wolności za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4)kpk.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624§1 kk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z uwagi na sytuację materialną oskarżonego).

pd